

PHỤ NỮ KÍNH SỢ THIÊN CHÚA MỚI ĐÁNG CHO NGƯỜI ĐỜI CA TỤNG!

... Bà **Christiane Collang** là chủ nhiệm tờ Madame Express ngay từ khi mới thành hình vào năm 1953. Rất nhanh sau đó, tên tuổi bà được biết đến trong giới nữ ký giả Pháp quốc. Năm 1979, bà cho xuất bản tác phẩm *"Je veux rentrer à la maison - Tôi muốn về nhà"* rất được đám đông quần chúng ưa chuộng. Tác phẩm phát hành năm 2001 mang tựa đề *"Nous, les belles-mères - Chúng tôi, các bà mẹ chồng"*.

Bà Christiane Collang - nữ ký giả nổi tiếng - trước đó đã bước chân vào đời bằng những công tác thiện nguyện. Xin nhường lời cho bà.

Vì giỏi các môn khoa học hơn môn luận văn nên tôi có dự tính chọn ngành kỹ sư hóa học, hay nói đúng hơn, cái mà người ta gọi là "mũi mũi", bởi lẽ tôi có "khứu giác" rất thính. Tuy nhiên thân phụ tôi không đồng ý. Người nhất mực chống lại vì cho rằng, nơi các xưởng kỹ nghệ, đâu cần đến khứu giác! Thật ra, thân phụ tôi không muốn tôi bon chen vào môi trường toàn tông nam giới. Có lẽ tôi sẽ không bao giờ cạnh tranh nổi, để dành được một chỗ đứng xứng hợp. Hồi ấy là năm 1949 và tôi mới có 19 tuổi.

Cuối cùng tôi ghi danh vào đại học Sciences-Po, ngôi trường duy nhất mở cửa đón nhận các nữ sinh. Thế nhưng, song song với việc đèn sách, tôi muốn làm một công tác nào đó, mang lại ích lợi cho tha nhân. Vậy là tôi đi tìm một việc làm tương tự như nữ trợ tá thiện nguyện trong một trung tâm chẩn bệnh và phát thuốc miễn phí cho người nghèo. Bệnh xá nằm trong phường XIII của thủ đô Paris. Vào thời kỳ đó, tôi còn được cha mẹ chu cấp mọi vật dụng cần thiết, nên tôi không cần phải kiếm tiền. Vả lại, theo náo trạng hồi ấy, các thiếu nữ làm việc không công là chuyện thường tình. Do đó, chúng tôi không hề nghĩ đến chuyện đòi hỏi lương bổng cho các công tác xã hội của mình.

Trong vòng hai năm, mỗi tuần một lần, tôi đến phụ giúp nơi bệnh xá, dành riêng cho các bà mẹ và các trẻ thơ. Công việc tôi làm thật đơn sơ, bởi lẽ tôi chưa trải qua một khóa huấn luyện về cấp cứu. Tôi giúp điền các phiếu bệnh nhân, hoặc giúp giữ im các em bé khi các y tá chích thuốc cho chúng. Hoặc là thay băng cho các vết thương.

Pường XIII của thủ đô Paris là một khu phố bình dân, đa số là người nghèo. Các bà mẹ đến bệnh xá xin chẩn bệnh và xin thuốc, thường gặp khó khăn về mặt xã hội và hoàn toàn mù tịt về phép dưỡng nhi cũng như về tâm lý trị bệnh. Do đó, các cuộc khám bệnh nơi bệnh xá mang một tầm mức vô cùng quan trọng.

Phần tôi, cho đến lúc ấy, tôi sống hoàn toàn sung túc, vô tư và khép kín vào chính mình. Tôi chỉ biết có gia đình, trường học và không có ưu tư nào khác ngoài ưu tư học hành giỏi giang và thành đạt qua các kỳ thi. Vì thế, công việc thiện nguyện tôi làm nơi bệnh xá, tuy nhỏ nhoi không đáng giá, nhưng lại có sức thần mở rộng tầm nhìn của tôi. Nó cũng giúp tôi ý thức hơn đối với vấn đề của người khác, đối với thực trạng xã hội và những khốn khó của con người. Ngay cả chính lúc này đây, đang sống ở thế kỷ XXI, tôi vẫn còn ngỡ ngàng chưa xót nhận ra rằng:

- Nơi một thủ đô hoa lệ rộng lớn như Paris, có những người giàu thuộc giai cấp khá giả, không may hay biết hoặc không hề quan tâm đến những hoàn cảnh khốn khổ của những người nghèo, đang sống ngay bên cạnh mình!

Với trí nhớ, tôi hình dung lại nếp sống vào thập niên 1950 và thấy rằng xã hội đã làm một bước tiến nhảy vọt. Hồi ấy, đâu có loại tả dùng xong vứt đi như bây giờ. Các bà mẹ phải liên tục giặt tả cho con. Một công việc đâu có nhỏ nhoi gì! Vì thế, giờ đây tôi muốn ca tụng lòng dũng cảm, sự nhẫn nhục của các bà mẹ gia đình, đặc biệt các gia đình nghèo và đông con.

... **"Tìm đâu ra một người vợ đảm đang? Nàng quý giá vượt xa châu ngọc. Chồng nàng hết dạ tin tưởng nàng. Chàng sẽ chẳng thiếu chi lợi lộc. Suốt đời, nàng đem lại hạnh phúc, chứ không gây tai họa cho chồng. Nàng tìm kiếm len và vải gai, rồi vui vẻ ra tay làm việc. Giống**

như những thương thuyền, nàng đem lương thực về từ tận phương xa. Nàng thức dậy khi trời còn tối, cung cấp phần ăn cho cả nhà .. Nàng thắt lưng cho chặt, luyện cánh tay cho mạnh mẽ dẻo dai. Nàng thấy công việc sinh nhiều lợi nhuận, đèn trong nhà thấp sáng thâu đêm. Nàng tra tay vào guồng kéo sợi, và cầm chắc suốt chỉ trong tay. Nàng rộng tay giúp người nghèo khổ và đưa tay cứu kẻ khốn cùng .. Nàng khôn ngoan trong lời ăn tiếng nói và dịu hiền khi dạy dỗ bảo ban. Nàng để mắt trông nom mọi việc trong nhà, bánh nàng ăn là do mồ hôi nước mắt nàng làm ra. Con nàng đứng lên ca tụng nàng có phúc .. Duyên dáng là giả trá, sắc đẹp là phù vân. Người phụ nữ kính sợ THIÊN CHÚA mới đáng cho người đời ca tụng. Hãy để cho nàng hưởng những thành quả tay nàng làm ra. Ước chi nơi cổng thành nàng luôn được tán dương ca tụng do những việc nàng làm” (*Sách Châm Ngôn 31,10-31*).

(Reader's Digest Sélection, Avril/2001, trang 82-83)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt